

CARE SANTOS

Tot el bé
i tot el mal

Columna

CARE SANTOS
TOT EL BÉ
I TOT EL MAL

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2018

© CARE SANTOS, 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2440-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 22.582-2018

FOTOCOMPOSICIÓ: LA SEDE

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: CAYFOSA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Els homes no ho entenen pas, que la passió eròtica pugui conjugar-se amb les matèries domèstiques. Per exemple, que mentre ell s'escarrassa per donar-te plaer tu potser estàs pensant a treure el pollastre del congelador. O en qualsevol altra fotesa pràctica i, per tant, decebedora.

Com ara. L'hotel és de cinc estrelles. El llit, mida *king-size*, amb capçal art-déco. El temps, glaçat. Bucarest, la ciutat que hi ha a l'altre costat dels vidres dels finestrals, és al bell mig de l'onada de fred siberià que recorre Europa i que, diuen, encara ha de durar tres o quatre dies. Seria impensable haver vingut fins aquí amb aquest temps si el viatge no fos de feina, però s'alegra d'haver-ho hagut de fer. Té el cap en una altra banda, però s'hi troba bé, ara i aquí, a recer de tot i amb un home entre les cames.

Quan ahir al vespre el taxista va lliscar pels carrers nevats fins al Zexe Zahana, el restaurant on l'esperaven per sopar, va alegrar-se de l'experiència. No és que aquells pilons de neu siguin tan normals a Bucarest, però quedava clar que els habitants de la ciutat hi estan molt més acostumats que no pas ella. En arribar al restaurant

va saludar el senyor Anand Mirchandani, el president executiu de Newzer, la gran multinacional farmacèutica que l'ha contractada. Ella li va presentar el Tom tot dient-li que era «un amic», i tots dos homes es van saludar amb una encaixada de mans i un somriure forçat. Probablement la presència del Tom va despertar algun recel entre els presents, però li era igual: aquell només era un sopar de feina, agradable i aïllat, amb un grapat d'alts directius americans i asiàtics —alguns dels quals ella mateixa va ajudar a contractar— i la cap de recursos humans de Newzer-Àsia. Tot persones que potser no tornarà a veure mai més. No hi havia cap possibilitat que el seu marit se n'assabentés. El senyor Mirchandani i el seu marit són com línies paral·leles: per molt que avancin mai no arribaran a tocar-se. Passejar-se per Bucarest amb el seu amant era un caprici sense risc que es podia permetre.

De cop el Tom emet un xuclet i li fa perdre el fil dels pensaments. Ara la Reina s'adona de les seves circumstàncies i les analitza: és en un llit de l'hotel més opulent d'una ciutat glaçada i llunyana mentre un amant de qui només veu els rínxols d'una clepsa que clareja s'escarrassa a fer-la contenta. Té quaranta-vuit anys. Un fill que d'aquí a uns quants mesos serà major d'edat. Mai no ha estat una dona guapa. Llesta, sí. Intel·ligent, no ho sabia dir. Interessant, potser. I afortunada. Sobretot això. Una dona amb sort, que es guanya bé la vida i que ha conegut homes molt per sobre de les seves possibilitats. Les seves companyes de primària no s'ho creurien, si ho sabessin.

Quants amants ha tingut? En passa llista. Onze? Tretze? El primer, aquell maldestre de quinze anys, el Sebastià. Cap dels dos no sabia fer res, de manera que el sexe estava sempre abocat al desastre. Ell li parlava de xarrupar coses com es xarrupa un gelat de maduixa i ella s'hi es-

merçava amb molt d'interès, fins que va adonar-se que només en tenia ella, d'interès, i que ell s'ajeia i esperava el seu regal, sense correspondre mai. A més, sempre li feia mal alguna cosa. Es pregunta com deu ser ara, amb gairebé cinquanta, si amb quinze ja no es podia moure. El descarta per passar al següent però en salta dos de cop: un passavolant obsessionat pels pits i un pobre noi que sempre estava superat per les circumstàncies. Hi va haver una incursió multicultural, gairebé ètnica. Un centre-america alt com un sant Pau, de cabells eixuts com un fregall i nom doble, que s'escandalitzava tota l'estona. La seva roba interior de color bordeus i el seu gust per eixarrancar-se-li a sobre li semblaven de meuca. I per això mateix es tornava boig. No ha conegut mai cap home que no li agradin les meuques, les literals o les metafòriques. Per contrast, pensa en el Fèlix, el seu primer marit. Estudiaven, eren joves, feien l'aixovar per casar-se. Ella comprava ganivets de serra en uns grans magatzems i li agradava pensar en quines coses tallarien, en quines sobretauls estarien presents, de quanta felicitat serien testimonis. Estava enamorada d'ell amb cada cèl·lula del seu cos. En canvi, de les nits de llit que passaven cada dissabte a casa l'àvia d'ell mentre encara festejaven, només en recorda la pizza. Aprofitaven que l'àvia marxava a passar el cap de setmana amb la filla per ocupar-li el llit. Els van descobrir perquè la dona va començar a rebre de cop ofertes d'aquelles que les pizzeries a domicili envien als bons clients. Van ser la riota de la família. Només un temps. Després es van casar. Ella, de blanc, amb vel i guants. Quan ho recorda sembla que sigui una altra persona. Ell es va estar tot el viatge de noces —República Dominicana— malalt al llit de l'hotel, amb febre i cagarines. Amb el temps s'adona que va ser un avís, un pre-

sagi pervers. Compte amb alló que comença desfet, l'advertia la vida. De la convivència amb el Fèlix només en recorda el menjar. Tot de potineries que ell es cruspia. Ossets de regalèssia. Pizzes. Arròs amb maionesa. Els dinars que no s'acabaven mai a cals sogres. Setmanals, litúrgics. Recorda els programes de la tele que ell mirava mentre ella s'avorria i es feia preguntes incòmodes. I una mica més tard en recorda les infidelitats, que llavors ja eren adulteri perquè era una dona casada, tot i que eren el mateix de sempre, perquè ella mai no ha estat —quin esglai adonar-se'n— una dona completament fidel a ningú. Mai.

Va ser quan començava a avorrir-se de la seva vida de dona casada que va conèixer el Tomàs Moliner, Tom per als companys de vòlei i les companyes de llit, faldiller amb fums, cap de negocis associats d'un grup bancari esquitxat d'escàndols financers on cada sis o vuit mesos la Reina organitzava jornades de *team building*, és a dir de motivació i treball en equip, que ell aprofitava per mirar-li el cul i tirar-li la canya. A la Reina li solen agradar els homes que li miren el cul o els pits, perquè en la seva vida sempre han escassejat. Dels altres, els qui li elogien les qualitats intel·lectuals, en té dotzenes i, per això mateix, no els valora gaire. En canvi, en Tom se la menjava amb els ulls des de bon començament. Un cop fins i tot li va dir davant del grup que estava bona. Una guapa de debò s'hauria ofès, però ella va enrojolar-se i va gaudir del moment. Aquell vespre ell es va oferir per dur-la a casa. Quinze quilòmetres d'autopista, plovent. Van acabar en un polígon industrial, ella sense pantalons ni calces, ell amb el penis erecte entre les dents de la bragueta. Però el Tomàs era casat i no va gosar acabar allò que havia començat amb tanta alegria. Es va fer enrere en el

darrer moment. Com a defensa va al·legar que la Reina li agradava massa i que si anava més enllà ja no sabia com tornar. Un covard que no ho semblava, vaja. Un fanfarró. Una mala tria.

Just en aquella època, quan més desencisada dels homes se sentia, va conèixer el Samuel. Feia cara de bon minyó, parlava sense aixecar la veu, era un més del departament d'atenció al client d'una empresa d'assegurances especialitzada en defuncions. El va conèixer mentre impartia un curs de somriure telefònic. Al principi era el clau que ha de treure un altre clau, però de seguida va veure clar que aquell home era d'una altra qualitat. Una altra categoria. Anar-se'n al llit amb ell era molt més que ser infidel al seu marit. Era un descobriment, una epifania. El senyal que ho havia de deixar tot per marxar amb ell. Quan el va conèixer tenia trenta anys acabats de fer, i al món no hi ha res més perillós que una dona de trenta anys que tot d'una descobreix que no és feliç.

Durant un temps entrava i sortia perquè el seu marit mai no preguntava ni volia saber; treballar pel seu compte tenia certs avantatges: podia dormir dies i setmanes fora de casa amb el Samuel. S'amagaven en ciutats alienes i feien com dos adolescents: anaven al cinema, a ballar, a sopar, parlaven, es petonejaven, es mossegaven, s'amagaven en banys públics a grapejar-se, parlaven fins que es feia de dia i l'endemà dormien al cinema amb una mà d'ell sota la roba d'ella. Un cop van topar pels volts de la catedral de Girona amb uns amics del Fèlix. La Reina primer es va angoixar per si havien vist que anaven agafats de la mà. Després va prendre una decisió. El seu matrimoni s'havia acabat. Volia passar totes les nits amb el Sam, sense patir, sense desdoblar-se. Aviat va adonar-se que li agradava parlar d'ell com del seu «segon

marit», li sonava a dona mundana i forassenyada. El sexe amb ell encara era el millor que compartien.

Només fa uns quants dies que va tornar a veure el Tom. El va trobar a la botiga de delicatessen d'uns grans magatzems. Cap dels dos no s'ho podia creure, quina casualitat, mira que no és gran Barcelona i bla-bla-bla. Superats els tòpics van voler posar-se al dia de les novetats de les seves vides, però eren tantes que només van dir les primeres que els van venir al cap. Ella li va explicar que tot anava bé: a la feina, a casa, amb el fill. De fet, anava tot tan bé que havia de buscar emocions noves. Per això ara aprenia a tocar el piano —un somni de sempre— i s'havia apuntat a un gimnàs on practicava *aquafitness*. Ara se sentia molt més bé amb el seu cos, fins i tot era capaç de posar-se al front el dit gros del peu, va afegir, i davant la mirada divertida i una mica incrèdula d'ell va corregir-se: de tots dos peus, de fet. Ell li va explicar que, ara que la crisi semblava superada per fi, havia deixat la feina per una de millor, més ben pagada, més prestigiosa, més d'acord amb la seva formació, en el departament de gestió de riscos d'un gran grup financer. I, com que l'empresa nova tenia un calendari de contractacions molt estricte, ara tenia per davant sis setmanes dolces de temps mort abans d'incorporar-se. Va convidar-la a fer un cafè, ella va pensar que no hi havia res de dolent, així podrien parlar, com dos vells amics que es retroben. A la cafeteria amb vistes d'ocell sobre la ciutat van continuar amb l'actualització de les seves biografies, van ensenyar-se fotos dels fills. Ell, dues noies. Ella, l'Albert. Edats semblants. Problemes semblants. Després ell la va acompanyar a casa en el seu cotxe. Havia passat temps i res no era com abans. El camí era un altre. No hi havia polígon industrial. Però el Tom aprofitava els semàfors per posar-li la

mà sota les faldilles i dir-li que durant tot aquest temps s'havia penedit del que no va fer, allà, al polígon, sota la pluja. El Tom, se n'adonava, era per a ella una recurrència, un plat que no has tastat i que et ve de gust. Va deixar-lo que li toqués una mica les calces amb les puntes dels dits i el va aturar, dolenta. Amb els anys s'havia tornat més sàvia en l'art de dosificar-se. Ja no donava res sense rebre alguna cosa a canvi. Es van acomiadar amb un petó als llavis inesperat, tan natural que a tots dos els va agafar per sorpresa. Van desitjar de viva veu tornar-se a veure abans de quinze anys, si podia ser. La Reina va pensar en el Tom tot aquell vespre. Estava bé físicament, no havia perdut gaires cabells, no feia gaire panxa, tenia aquella veu suau que sempre l'havia captivat i la mirava com quan tenia trenta anys. Al matí, quan encara no s'havia desempallegat del seu record, va rebre la trucada de la *personal assistant* asiàtica del senyor Mirc-handani —veu nasal, anglès amb accent indi, que l'obligava a fer un esforç de comprensió— per dir-li que, de cara a «l'imminent procés de selecció del nou director del departament legal», li oferien «les condicions habituals». És a dir: dos bitllets en primera classe per a ella i un acompanyant, reserva d'una habitació doble amb règim *full credit* en un hotel de cinc estrelles i entrades per a un espectacle encara per determinar. Li recordava que el procés de selecció aquest cop seria a Bucarest —«capital de Romania», va aclarir— i que necessitava saber com més aviat millor el nom de l'altre passatger per tal de comprar els bitllets i enviar-li per correu electrònic les targetes d'embarcament, la reserva de l'hotel i les dues assegurances de viatge.

El Samuel mai no l'acompanyava. L'avorrien els viatges de feina. A més, algú s'havia de quedar a casa, amb el

noi. Devia haver-se tornat boja quan va trucar al Tom i li va proposar que marxés amb ella. Quatre dies, tres nits, luxe total, jo treballo i tu fas turisme, a les nits follem com bojos, va bé? La malesa li va inundar la panxa de pessigolles. Feia molt, ara, que no jugava a ser adúltera, perversa, mentidera. Allò que tant li agradava, en el fons. I que ja no estava disposada a fer amb qualsevol, quina mandra, a la seva edat. Però el Tom era diferent. Amb ell més de mitja feina ja estava feta.

A l'avió, a punt de sortir, van fer broma mentre brindaven amb la copa de xampany que acabaven de servir-los:

—Només ens ha costat, quant? Quinze anys? —va fer ell. La Reina va corregir-lo:

—Diria que en són divuit. Però a cabuda no em guanya ningú, a mi.

Quinze o divuit, tant se val. Ara que per fi són tots dos nus i en un llit *king-size* d'un hotel de cinc estrelles, la Reina acaba de descobrir que troba a faltar el Samuel. Que pensa en ell per veure si s'anima una mica, com a darrer recurs abans de fingir l'orgasme que és lluny, ben lluny d'allà. Si es concentra en les imatges correctes ho aconseguirà perquè el Sam és, de bon tros, el millor amant que ha tingut mai. Tan bo que serveix d'unitat de mesura, com el metre, el quilo o el mol en les seves respectives àrees: els altres els qualifica segons la seva llunyania del punt ideal, que sempre és el Sam. Llavors, si és tan ideal, per què li busca substituïts?, preguntaria qualsevol. Ella també s'ho pregunta. Per què? Qui ho sap. Per avorriment? Per curiositat? Perquè és una mica infantil? Perquè està cansada de ser qui és? Perquè el crim la fa sentir una altra persona que ja no és i que de tant en tant

troba a faltar? És complicat respondre la pregunta més difícil, que sempre és per què.

El Tom sospira. Comença a cansar-se. Potser ho haurien de deixar. Però els amants no poden rendir-se com farien els marits. Els amants d'una sola nit han de resistir, batallar, com fa ara el Tom, pobre home, que ja veu que no se'n sortirà però encara s'escarrassa. Fins que el salva el telèfon. El telèfon en silenci que vibra a la tauleta de nit. És el d'ella.

—Què hi ha, Fèlix? —contesta la Reina. I allunya una mica la boca de l'aparell per explicar—: El meu ex.

El Tom aprofita per incorporar-se, fa petar les cervicals encarcerades, va a fer un pipí.

—Sí, a Bucarest. Tota la setmana —sent que diu.

(...)

—Divendres. Que hi ha cap problema?

(...)

—Què ha passat? És el nen?

«El nen» és l'Albert. Dissset anys. Segon de batxillerat. Boig pel cinema i per l'esport. Extravertit. Bon noi. Responsable. D'aquells que agraden als adults. Té aquella edat perillosa en què tothom es pensa que és gran, inclòs ell mateix. Només ella sap que no ho és. No del tot. No encara.

(...)

—Una psiquiatra? I per què cal una...? —Sense adonar-se'n, la Reina apuja el to de veu—. Em vols dir d'una vegada què redimonis passa?

(...)

—Digues, collons! No em facis posar nerviosa.

(...)

—Molt bé. Tornaré de seguida. Ara mateix compro un bitllet.

(...)

—I tant, que call! És el meu fill. T'aniré dient com ho porto. Ah. I l'Albert avui dorm amb mi, a casa meva.

(...)

—No ho penso discutir, Fèlix. Va, que se m'ha girat feina. Et truco des de l'aeroport. Digue-li al nen que seré allà avui mateix, d'aquí a unes hores.

La Reina penja. Quan el Tom s'estranya del silenci i surt del bany la troba allà, quieta, mirant les ratlles del cobrellit setinat amb els ulls humits.

—El meu fill s'ha intentat suïcidar —murmura, sense mirar-lo—. No fa ni una hora. Mentre tu i jo...